

LLEI 1/2000, DE 7 DE GENER, D'ENJUDICIAMENT CIVIL

(BOE núm. 7, del 8, i BOE suplement núm. 2 en llengua catalana, de 5 de febrer de 2000)

Títol V De les actuacions judicials

Capítol III De la immediació, la publicitat i la llengua oficial

Article 142.

Llengua oficial

1. En totes les actuacions judicials, els jutges, els magistrats, els fiscals, els secretaris judicials i els altres funcionaris de jutjats i tribunals han d'emprar el castellà, llengua oficial de l'Estat.
2. Els jutges, els magistrats, els secretaris judicials, els fiscals i els altres funcionaris de jutjats i tribunals poden emprar també la llengua oficial pròpia de la comunitat autònoma, si cap de les parts no s'hi oposa al·legant un desconeixement de la llengua que pot produir indefensió.
3. Les parts, els seus procuradors i els seus advocats, així com els testimonis i els perits, poden utilitzar la llengua que també sigui oficial a la comunitat autònoma en el territori de la qual tinguin lloc les actuacions judicials, tant en manifestacions orals com escrites.
4. Les actuacions judicials efectuades i els documents presentats en l'idioma oficial d'una comunitat autònoma tenen validesa i eficàcia plenes, sense que calgui traducció al castellà, però cal traduir-los d'ofici quan hagin de tenir efecte fora de la jurisdicció dels òrgans judicials situats a la comunitat autònoma, excepte si es tracta de comunitats autònomes amb una llengua oficial pròpia coincident. També cal traduir-los quan ho disposin les lleis o a instància de part que al·legui indefensió.
5. En les actuacions orals el tribunal, mitjançant provisió, pot habilitar com a intèrpret qualsevol persona coneixedora de la llengua emprada, previ jurament o promesa de traducció fidel.

Article 143.

Intervenció d'intèrprets.

1. Quan alguna persona que no conegui el castellà ni, si s'escau, la llengua oficial pròpia de la comunitat autònoma hagi de ser interrogada o hagi de prestar alguna declaració, o quan sigui necessari donar-li a conèixer personalment alguna resolució, el tribunal, mitjançant provisió, pot habilitar com a intèrpret qualsevol persona coneixedora de la llengua de què es tracti, i exigir-li jurament o promesa de traducció fidel.

De les actuacions que es facin en aquests casos, cal estendre'n acta, en què constin els textos en l'idioma original i la seva traducció a l'idioma oficial, i també l'ha de signar l'intèrpret.

2. En els mateixos casos de l'apartat anterior, si la persona és sordmuda i sap llegir, s'ha d'emprar l'escriptura, i si sap escriure, es pot valer de l'escriptura. En cas que no sàpiga llegir ni escriure, s'ha de nomenar l'intèrpret adequat, d'acord amb el que disposa el dit apartat.

De les actuacions que es facin en relació amb els sordmuts, també se n'ha d'estendre l'acta oportuna.

Article 144.

Documents redactats en un idioma no oficial

1. A qualsevol document redactat en un idioma que no sigui el castellà o, si s'escau, la llengua oficial pròpia de la comunitat autònoma de què es tracti, s'hi ha d'adjuntar la traducció.

2. Aquesta traducció es pot fer privadament i, en aquest cas, si alguna de les parts la impugna dins els cinc dies següents des del trasllat, manifesta que no la té per fidel i exacta i expressa les raons de la discrepància, s'ha d'ordenar, pel que fa a la part on hi hagi la discrepància, la traducció oficial del document, a càrrec de qui l'hagi presentada.

No obstant això, si la traducció oficial feta a instància de part és substancialment idèntica a la privada, les despeses derivades de la traducció oficial van a càrrec de qui l'hagi sol·licitada.